

Zdenka – príhovor č. 2

Na Cil kino rozhodnutie zvoliť si rehoľné povolanie mala vplyv rodina aj domáce kresťanské prostredie. Taktiež krivský farár, neskôr kanonik Viktor Milan, ktorý dal vybudovať nový kostol a faru a v dedine, ktorá nemala ani šesťsto duší a boli z nej vysvätení piati kňazi. Na jej rozhodnutie vstúpiť do Kongregácie milosrdných sestier sv. Kríža mali vplyv aj samy sestry z tejto rehole, ktoré v rokoch jej mladosti začali pôsobiť v jej rodnej obci. Prvý raz sa s nimi stretla v r. 1929, ako trinásťročná. Farár Viktor Milan si ich zavolať na pomoc, kde pôsobili ako učiteľky sociálne a charitatívne pracovníčky. Medzi nimi boli aj sestry s bohatými skúsenosťami na oddeleniach v nemocnici. Sestry poskytovali raneným a chorým prvú pomoc a pracovali aj na kultúrnom poli v podobe divadiel a akadémií. V blízkosti týchto sestier, vlastne priam v dotyku s nimi vyrastala aj Cecília. Posledný rok ľudovej školy skončila ako ich žiačka. Za týchto okolností sa stala ich pozorovateľkou, bezprostredne mohla sledovať takmer každý ich krok v rôznych oblastiach života. Ako pätnásťročná, v r. 1931 sa rozhodla pre rehoľný život. Jej prvá cesta smerovala do Podunajských Biskupíc, kde mala kongregácia svoje sídlo. Rodičia, bratia aj sestry jej nekládli prekážky, ale naopak, boli na ňu hrdí.

Cecília v Podunajských Biskupiciach najprv absolvovala ošetrovateľský kurz a po ňom hneď aj dvojročnú zdravotnícku školu. V roku 1936 sa rozhodla pre noviciát a 30. januára 1937 zložila aj sväté sľuby. Ako rehoľné meno dostala meno Zdenka. Po zložení rehoľných sľubov pôsobila do r. 1942 v Humennom ako ošetrovateľka. Odtiaľ na pozvanie vedenia Štátnej nemocnice v Bratislave nastúpila najprv ako laborantka, neskôr ako asistentka na röntgenologické oddelenie. Už ako ošetrovateľka v Humennom si získala priazeň i uznanie lekárov, sestričiek a spolupracovníkov, a nadovšetko pacientov.

Pracovala spoľahlivo a svedomito, s osobitným zmyslom pre poriadok a čistotu. Jej príjemná a zvyčajne usmiata tvár i hlboké oči upokojovali tých, čo prichádzali s ňou do styku. Skutky milosrdenstva a celú charitatívno-ošetrovateľskú činnosť vykonávala so zbožnou obetavosťou a láskou ku všetkým ľuďom bez rozdielu. V jej zápiskoch sa nachádza modlitba „Za verné plnenie povinností:

„ Môj, milý Spasiteľ, nedopušť, by som zľahostajnela vo vernom plnení povinností svojho povolania. A pozri na mňa, že som si zvolila tvoje srdce za príbytok, aby mi bolo posilou v boji, podporou v slabosti, svetlom a vodcom v temnosti, zmierením za všetky moje chyby, posvätením mojich úmyslov a všetkých skutkov.“

Kto bola sestra Zdenka? Uvedieme pár citátov:

Sr. Viridiána: „Viete, mám už svoje roky, z čias mojej mladosti som už takmer všetko pozabúdala, ale na ňu sa nedá nepamätať, tú si človek, chce či nechce, musí uchovať v pamäti. Naozaj, taká bola, že mi je zaraz pred očami, keď si na ňu spomeniem. Zdenka v nemocnici nemala páru. Bola tá milá ku každému, že hneď padla ľuďom do oka. Vždy bola ochotná prijať každú obeť. Veď hej, keby ste ju boli videli. Jednotaj pobehovala okolo pacientov ako srniatko, drobčila po chodbe, ale sa aj zaraz obrátila, keď na ňu niekto zavolať. Vtedy sa na mieste zvrtila a už bola pri pacientovi.

Dr. Eugen Vilček na otázku, kto bola sestra Zdenka odpovedal: „Anjel v ľudskom tele...

Prof. Karol Virsík: „So sestrou Zdenkou som sa zoznámil po návrate z vojenskej služby, keď ešte pracovala v laboratóriu internej kliniky. Sestra Zdenka bola vzornou sestrou, osobne veľmi krásneho charakteru. Mala rada ľudí a bola ochotná pomáhať dokonca aj takým, čo robili iným príkorie. A odpúšťala všetkým,

i tým, ktorí ju prenasledovali. V práci bola veľmi pedantná a dochvilná. Vyznačovala sa dôslednosťou v konaní každodenných povinností. Asi takto vyzerala v mladosti matka Tereza.“

Zo Zdenkinho zápisníka:

„Byť dobrou ošetrovatelkou, resp. byť dobrým človekom, čo myslí, rozhoduje sa a koná podľa Božích plánov, je milosť. Je to však nadprirodzený dar, ktorý treba vedieť zužitkovať, keď nám ho raz nebesá pridelia.“

„Od Pánovho oltára idem k oltáru svojej práce: k raňajkám, potom na oddelenie... Všade musím vedieť pokračovať v obete oltára. A nebáť sa začať ju radostne, pre Boha, ktorý mladosť obveseľuje.“

„Ustavične spievať Glória, ohlasovať Kristovo slovo skôr príkladom ako slovami. Vyznávať Krista svojím životom.“

Pisateľ článku v časopise Hlasy z Ríma hovorí: „Či som ju poznal? Dávno, vtedy, keď v tmavej komore na rakovinovom oddelení v Štátnej nemocnici v Bratislave pláchala röntgenové snímky. V miestnosti presýtenej dusivými chemickými výparmi pracovala skoro celý deň. Nečudo, že bola v tvári taká bledá.“

V ďalšej časti príspevku pisateľ takto spomína na sr. Zdenku: „Neviem, o čom sme vtedy hovorili Iba jednu vetu nemôžem zabudnúť, čo vyslovila Zdenka: Neviem, čo by som urobila, keby som raz mohla aspoň jedného kňaza zachrániť.“ Zdenka vtedy nemyslela len na tých, čo sa skrývali, čo utekali pred väzením, pred koncentračným táborom, pred neľudským trýznením. Dnes, po rokoch veľmi dobre chápeme ich zmysel. Nevyslovila ich nadarmo, stali sa skutkom, ba viac, ťažiskom jej životného kríža.

Adorácia

1. pieseň: Chvála
2. meditácia zo Zápisníka sr. Zdenky
3. litánie k bl. Zdenke